

Sygn. akt IX Ca 831/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Żegarska (spr.)
Sędziowie:	SO Mirosław Wieczorkiewicz SO Bożena Charukiewicz
Protokolant:	sekr. sądowy Ewelina Gryń

po rozpoznaniu w dniu 8 stycznia 2015 r. w Olsztynie na rozprawie

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 25 lipca 2014 r., sygn. akt I C 1219/13,

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt IX Ca 831/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie uznał za bezskuteczne w stosunku do powódki A. S. :

- umowę sprzedaży z dnia 10 września 2012 r. urzędzenia V. (...) 2009,

- umowę sprzedaży z dnia 10 września 2012 r. fotelu kosmetycznego A.M.2008, leżanki kosmetycznej R. A.E. (...), lady recepcyjnej 2008, stolika na nodze stalowej 2008, komody z umywalką 2008, komody 2008, komody z 2 – umywalkami 2008, komody z umywalką 2009,

- umowę sprzedaży z dnia 15 października 2012 r. szafy lekarskiej (asystor), stolika na narzędzia, dozownika do ręczników, krzesła M. (fotel), ławy V., sofy, 2 foteli, lampy kryształowej, lustro, obrazu, rzeźby, 3 wazonów,

- umowę sprzedaży z dnia 25 listopada 2012 r. wirówki R.,

zawarte pomiędzy L. (...) spółka z o.o. w O. a pozwaną (...) spółka z o.o. w O. w zakresie wierzytelności przysługujących powódce przeciwko L. (...) spółka z o.o. w O., wynikających z:

- prawomocnego wyroku Sąd Rejonowego w Olsztynie z dnia 10 kwietnia 2013 r. w kwocie 5.850 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 26 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w wysokości 1.467 zł (sygn. akt V GC 1063/12),

- prawomocnego wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 27 lutego 2013 r. w kwocie 20.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2013 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w wysokości 3.417 zł (sygn. akt IC 1222/13),

W pozostałym zakresie powództwo oddalono.

Nadto obciążono pozwaną kosztami procesu poniesionymi przez powódkę.

Sąd Rejonowy ustalił, że A. S., W. M. i H. F. są (...) sp. z o.o. w O.. Natomiast M. F. (syn H. F.) jest prezesem tej spółki.

Powódka w dniu 06 czerwca 2012 r. udzieliła wymienionej spółce pożyczki w kwocie 10.850 zł. Do zwrotu z tytułu udzielonej pożyczki pozostała kwota 5.850 zł. Pomimo wezwania z dnia 19 lipca 2012 r., L. (...) Spółka zo.o. w O. nie zwróciła należności. W konsekwencji tego Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 r. zasądził od (...) sp. z o.o. w O. na rzecz powódki A. S. kwotę 5.850 zł z ustawowymi odsetkami za okres od 26 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Następnie powódka na podstawie powyższego tytułu egzekucyjnego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, wystąpiła do komornika sądowego z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi. Postanowieniem z dnia 07 marca 2014 r. komornik sądowy umorzył postępowanie egzekucyjne przeciwko (...) sp. z o.o. wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

W dniu 31 sierpnia 2012 r. zawarto umowę spółki (...) Sp. z.o.o. w O.. Następnie w dniu 20 września 2012 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym dokonano rejestracji spółki. Jedyńm wspólnikiem, a zarazem prezesem zarządu została H. F.. Prokurentem ustanowiono M. F.. Spółka prowadzi działalność gospodarczą w tym samym lokalu, w którym działalność prowadziła (...) Sp. z o.o. w O.. Wszystkimi sprawami w każdej z wymienionych spółek zajmował się M. F..

Na początku września 2012 r. M. F. jako prezes zarządu (...) sp. z o.o. w O. podjął decyzję o sprzedaży ruchomości tej spółki. W dniu 5 września 2012 r. (...) sp. z o.o. w O. zawarła z (...) sp. z o.o. w O. umowę. Na podstawie powyższej umowy pozwany zobowiązał się wykonać usługi, polegające na wykonaniu zabiegów dla klientów L. (...) wykupionych, a nie wykonanych do dnia 31 sierpnia 2012 r.

M. F. zlecił rzeczoznawcy sporządzenie wyceny ruchomości, znajdujących się w spółce (...). z o.o w O.. W dniu 10 września 2012 r. L. (...) Sp. z o.o. w O. sprzedała na rzecz (...) Sp. z o.o. w O. ruchomości, objęte orzeczeniem Sądu.

W dniach 10 września 2012 r., 13 września 2012 r., 17 września 2012r. dokonano przelewów na rzecz spółki (...) Sp.z.o.o. w O. kwot 3.500 zł, 1.900 zł i 8.000 zł. Jako wpłacającego oznaczono L. (...) Spółka z .o.o. w O., natomiast tytuł wpisano „pożyczka (...)”.

Ponadto zaksięgowano wpłatę pozwanego w dniu 15 października 2012r. na kwotę 6.500 zł, oznaczając tytuł wpłaty „płatność za fakturę”.

Następnie w dniu 28 września 2012 r. i 31 października 2012 r. pozwany wystawił rachunek Nr (...) na kwotę 9.685 zł i rachunek nr (...) na kwotę 4.250 zł, oznaczając przedmiot „ zabiegi wykonane dla (...) Sp. z o.o. Ponadto pozwany wystawił rachunek (...) na kwotę 712,80 zł tytułem akcesoriów zabiegowych.

Pismem z dnia 04 października 2012 r. skierowanym do księgowej Spółki (...), M. F. prezes zarządu (...) sp. z o.o. zakazał udostępniania i przekazywania ksiąg, oraz dokumentów spółki powódce A. S., lub osobom przez nią upoważnionym, powołując się na zaistnienie uzasadnionej obawy wykorzystania ich przez wymienioną, w celach sprzecznych z interesem spółki i przez to wyrządzenie spółce znacznej szkody.

Ponadto pozwany zapłacił następujące faktury i rachunki, wystawione na (...) Sp. z o.o. w O.:

- (...), B. P. U. na kwotę 65,77 zł;
- F (...), FV (...), (...) na kwotę 500 zł i na kwotę 730 zł,
- rachunki za okres 05 – 08.2012 r., (...) na kwotę 2000 zł;
- FV (...), FV (...) Sp. z o.o., na kwotę 1.353 zł i kwotę 984 zł.;
- FV, A (...) design A. C. na kwotę 615 zł;
- FV, (...) Sp. z o.o., na kwotę 4.182 zł;
- FV (...), (...) Sp. z o.o. na kwotę 319, 80 zł.

W dniu 30 listopada 2012 r. pozwany reprezentowany przez H. F.i L.(...)Sp. zo.o. w O.reprezentowana przez M. F.podpisali oświadczenie o kompensacie o treści, że w zamian za zobowiązanie w wysokości 30.600 zł wynikające z FV(...) z dnia 10.09.2012 r. zostały opłacone faktury i rachunki na łączną kwotę 10.019,57 zł.

Ponadto w dniu 31 grudnia 2012 r. zostało podpisane przez wymienione wyżej strony oświadczenie o kompensacie o treści, że na poczet zobowiązań wynikających z następujących faktur wystawionych przez (...) Sp. z o.o.: FV (...)na kwotę 7.773,60 zł; FV (...)na kwotę 30.600 zł (pozostało do zapłaty 20.580, 43 zł); FV(...)na kwotę 4.824,15 zł; FV (...)na kwotę 1.475,71 zł; FV (...) na kwotę 1.078,27 zł (w kwocie 623,91 zł), zostały zaliczone następujące płatności i wystawione rachunki na łączną kwotę 35.277,80 zł, które to kompensują te zobowiązania: wpłaty na rachunek bankowy L(...) Sp. z o.o. w łącznej kwocie 13.400 zł, wpłata do kasy L(...) Sp. z o.o. w kwocie 6.500 zł, rachunek nr (...)na kwotę 9.685 zł; rachunek (...)na kwotę 712,80 zł; rachunek nr (...)na kwotę 4.250 zł oraz FV (...), na kwotę 730 zł.

Z uwagi na to, że (...) sp. z o.o. w O. nie wywiązywała się z zobowiązań wynikających z umów leasingu powódka zawarła z (...) S.A. ugodę, na mocy której zobowiązała się do zapłaty kwoty 20.000 zł do dnia 20 marca 2013 r. Powyższą należność uiszczyła w terminie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 27 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od (...) sp. z o.o. w O. na rzecz powódki kwotę 20.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 września 2013 r. oraz kwotę 3.417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W pozwie wniesionym do Sądu w dniu 15 października 2013 r. (...) sp. z o.o. w O. domagał się orzeczenia nakazem zapłaty, że (...) sp. z o.o. w O., (której współnikiem jest powódka) ma zapłacić kwotę 177.114,51 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty, tytułem płatności związanych z umową leasingową, jaką zawarł (...) sp. z o.o. (w tym przekazania środków na zapłatę rat leasingowych oraz na opłacone przez L. (...) ubezpieczenie OC i AC samochodu w 2010 r. i 2011 r.). Sąd Okręgowy w Olsztynie nakazem zapłaty z dnia 15 stycznia 2014 r. nakazał pozwanej (...) sp. z o.o., aby zapłaciła (...) sp. z o.o. wyżej wymienioną kwotę. Od nakazu zapłaty L. (...) wniosła sprzeciw.

W tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd wskazał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w części na podstawie art. 527 § 1 kc. Wierzyciel utracił możliwość zaspokojenia się z majątku dłużnika, albowiem dłużnik wyzbył się w zasadzie całego swojego majątku. Wskazano, że powódka wszczęła postępowanie egzekucyjne przeciwko

dłużnikowi, które nie doprowadziło do wyegzekwowania żadnej kwoty. Stan niewypłacalności dłużnika został zatem wykazany w sposób nie budzący wątpliwości.

Sąd jednocześnie zaznaczył, że pokrzywdzenie wierzyciela należy oceniać nie według chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz według chwili jej zaskarżenia, oraz że wiążąca się z pokrzywdzeniem niewypłacalność dłużnika musi istnieć zarówno w chwili wystąpienia ze skargą paulińską, jak i w chwili orzekania przez sąd o zawartym w niej żądaniu uznania czynności prawnej za bezskuteczną.

Zdaniem Sądu analiza przedłożonych dokumentów doprowadziła do uznania, że pozwany nie wykazał, aby wpłacił na rachunek L. (...) Sp. zo.o. powyższe środki pieniężne, a pozostałe wydruki, określające, że wpłaty dokonał pozwany tytułem zaliczki są niewiarygodne.

Zwrócono uwagę, że płatności poczynione zostały co do podmiotów, z którymi pozwany pozostawał w ścisłych stosunkach gospodarczych, a pomijały jednocześnie należności innych wierzycieli, mimo że, były one bezsporne i stwierdzone prawomocnymi orzeczeniami sądów.

Podkreślono także, że opłacone faktury dotyczyły należności za reklamy, operaty wycen i wynajem lokalu, z którego obecnie korzysta pozwany, pod szyldem firmy (...) sp. zo.o. w O..

Ponadto pozwany nie wykazał, aby dokończył zabiegi lekarskie pacjentów (...) sp. z o.o. na kwotę 14.647,80 zł.

Całokształt okoliczności zaistniałych w sprawie stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia, że przedmiotowe czynności prawne zostały dokonane w celu pokrzywdzenia wierzycieli. Powyższych ustaleń nie podważa okoliczność, że dłużnik dokonując rozporządzenia mieniem ustalił wartości ruchomości zgodnie z ich wartością rynkową.

W ocenie Sądu dłużnik dokonując rozporządzenia zdawał sobie sprawę, że działa z pokrzywdzeniem wierzyciela. Wystarczy bowiem, że miał on świadomość skutków podejmowanych czynności, a ta w okolicznościach ustalonego stanu faktycznego sprawy nie mogła mu być obca. M. F. – jako prezes zarządu spółki dłużnika prowadził sprawy spółki oraz reprezentował ją na zewnątrz. Świadomość pokrzywdzenia wierzycieli nie musi dotyczyć osoby konkretnego wierzyciela. Z dołączonych w niniejszej sprawie dokumentów wynika, że dłużnik w chwili rozporządzenia majątkiem posiadał zobowiązania wobec innych podmiotów (m.in. w stosunku do Urzędu Skarbowego w O., M. G., (...) sp. z o.o. w O.).

Nadto, stosunek występujący pomiędzy dłużnikiem a pozwanym przemawia za skorzystaniem z domniemania wynikającego z art. 527 § 3 k.c. W przepisie tym zdaniem Sądu chodzi o taki stosunek bliskości między dwiema osobami, który uzasadnia przyjęcie, że jedna z nich jest w posiadaniu informacji o obecnej sytuacji majątkowej drugiej.

Sąd Rejonowy uznał, że nie można rozporządzenia składnikami majątku dłużnika na rzecz pozwanego potraktować wyłącznie w kategoriach jednej z wielu transakcji handlowych, tym bardziej, że wyczerpują one w zasadzie całość jej aktywów. Dłużnik wyzbył się większości ruchomości, z których mogłaby się zaspokoić powódka. Co istotne, zbiegło się to w czasie z powództwem wytoczonym przez powódkę przeciwko dłużnikowi. Nadto, jak zostało stwierdzone powyżej, pozwany wykonuje czynności w tym samym lokalu, co wcześniej dłużnik.

Zaznaczono, że wierzytelność stwierdzona wyrokiem z dnia 27 lutego 2013 r. powstała po dokonaniu zaskarżonych czynności. Dłużnik w chwili rozporządzania mieniem zdawał sobie sprawę, że w przyszłości będzie odpowiadał za dług. Prezes zarządu tej spółki dysponował bowiem wiedzą, że dłużnik zaprzestał spłacania rat leasingowych, wynikających z umów, które w imieniu dłużnika sam zawierał.

Następnie przyjęto, że pozwany nie wykazał przesłanek określonych w art. 538 kc. Pozwany wskazał, że (...) sp. z o.o. w O. posiada wobec (...) sp. z o.o. wierzytelność na kwotę przewyższającą należność strony powodowej w sprawie V GNc 261/13.

Jednakże w ocenie Sądu pozwany nie wskazał na takie mienie dłużnika, co do którego można z najwyższym stopniem prawdopodobieństwa graniczącym z pewnością, przyjąć, że pozwoli na zaspokojenie powódki. Jak wynika bowiem z dokumentów dołączonych do akt sprawy, powoływana wyżej wierzytelność jest to wierzytelność sporna.

Sąd podniósł także, że oddalił powództwo w zakresie uznania za bezskuteczne umowy sprzedaży materiałów zabiegowych. Z opinii biegłego J. G. wynika bowiem, że materiały zostały zużyte. Zatem powództwo w tej części jest bezprzedmiotowe.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżyła pozwana w części uwzględniającej powództwo oraz orzekającej o kosztach postępowania tj. w punkcie I i III wyroku .

Skarżący zarzucił:

1. błędne ustalenia faktyczne będące wynikiem niewłaściwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez:

a. wadliwe przyjęcie, że dłużnik działał ze świadomością i w celu pokrzywdzenia wierzycieli, podczas gdy należało przyjąć, że w zamian dokonanych czynności prawnych otrzymał on ekwiwalent, który pozwolił mu na częściowe zaspokojenie wierzycieli, a tym samym na zmniejszenie sumy zadłużenia,

b. wadliwe przyjęcie, że pozwana jest spółką zależną od L. (...). spółka z o.o. w O., podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie uzasadniał takiego stwierdzenia, gdyż pozwana jest odrębnym podmiotem prawnym, prowadzącym samodzielną działalność gospodarczą, niezależnie od L. (...). spółka z o.o. w O.,

c. wadliwe przyjęcie, że pozwana nie dokonała wpłat na rzecz L. (...). spółka z o.o. w O. kwot będących świadczeniem wzajemnym wynikającym z przedmiotów umów sprzedaży, podczas gdy dowody w postaci przelewów oraz dokumentów księgowych w zestawieniu z zeznaniami świadków świadczą o ich wykonaniu,

2. naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 527 § 1 kc poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji , gdy dłużnik nie działał ze świadomością i w celu pokrzywdzenia wierzyciela (powódki) i dlatego nie zostały spełnione przesłanki do uznania za bezskuteczne przedmiotowych umów sprzedaży ruchomości,

3. naruszenie prawa procesowego, które miało wpływ na wynik sprawy to jest naruszenie art. 233 § 1 kpc polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny w sposób niewszzechstronny nie biorąc pod uwagę, że:

a. pozwana wykonała świadczenie wzajemne wynikające z umów sprzedaży- L. (...). spółka z o.o. w O. uzyskała ekwiwalent, który został w całości przeznaczony na zaspokojenie jego wierzycieli,

b. pozwana nie uzyskała korzyści w wyniku zaskarżanych czynności prawnych.

Skarżący domagał się zmiany orzeczenia poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył ,co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu.

Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy przyjmuje za własne, zwracając uwagę, że nie ma wobec tego potrzeby procesowej przeprowadzania na nowo w uzasadnieniu owego orzeczenia oceny każdego ze zgromadzonych dowodów, a wystarczy odnieść się do tych ustaleń i ocen, które zostały zakwestionowane w apelacji /por. uzasadnienie wyroku Sądu

Najwyższego z 10 października 1998r., III CKN 650/98, OSNC 1999/3/60, LEX 1215038 wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2003r., III CKN 1217/00, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r. II CSK 18/07, lex 966804/.

Zasadniczo wszystkie zarzuty apelacyjne zmierzały do zakwestionowania ustaleń, na podstawie których przyjęto odpowiedzialność pozwanej względem powódki z powodu dokonania czynności prawnych prowadzących do wyzbycia się majątku dłużnika z pokrzywdzeniem powódki jako wierzycielki.

W ocenie Sądu Okręgowego żaden z zarzutów apelacyjnych nie zasługiwał na uwzględnienie.

Należy wskazać, że sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu Rejonowego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez ten Sąd błędów w ustaleniach faktycznych. Należy wykazać w czym ten błąd się wyraża i gdzie zachodzi dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł sąd na podstawie tego materiału. Nie jest wystarczające samo wskazanie przez skarżącego ustaleń, które powinny być poczynione. Taki zarzut sprowadza się bowiem jedynie do zaprezentowania stanowiska skarżącego, prezentowanego już w trakcie postępowania rozpoznawczego.

Zdaniem Sądu Okręgowego ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy nie wykraczają poza granice swobodnej oceny dowodów. Poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazała błędów natury faktycznej, czy logicznej, znajdując swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy wskazał jakie fakty uznał za udowodnione, na czym oparł poszczególne ustalenia. Sąd I instancji wskazał wnioski, jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń, opierając na nich swoje merytoryczne rozstrzygnięcie.

W przedmiotowej sprawie kluczowe dla uznania świadomości pokrzywdzenia wierzyciela czynnościami sprzedaży mienia ruchomego spółki były funkcje pełnione przez M. F.. Niesporne jest bowiem, że pełnił funkcję prezesa spółki L. (...). oraz jest prokurentem pozwanej spółki. Taka konfiguracja pełnionych przez niego funkcji, w czasie dokonywania czynności, na podstawie których powódka wywodzi powództwo jednoznacznie wskazuje, że musiał on wiedzieć o wszelkich zobowiązaniach i rozliczeniach między wymienionymi podmiotami. Wynika to nie tylko z doświadczenia życiowego, czy zasad logicznego rozumowania, ale także z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy.

M. F. podejmował kluczowe decyzje w sprawach (...) spółki (...). Przenosił majątek z jednego podmiotu na drugi, na co wystawiane były konkretne faktury.

Same przelewy natomiast nie wskazują by to pozwana dokonywała przeniesienia środków pieniężnych na spółkę (...) z tytułu jej wierzytelności. Należy także zaznaczyć, że brak jest materiału dowodowego, oferowanego przez pozwaną by zobowiązania spółki (...) względem klientów były realizowane przez pozwaną w takim zakresie jak była do tego zobowiązania pierwsza z wymienionych spółek.

Powyższe poddane zostało szczegółowej analizie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, zatem nie wymaga powielenia. Podkreślenia jedynie wymaga, że wyżej wymienione okoliczności były także podstawą do przyjęcia, że pozwana spółka działała ze świadomością istnienia zobowiązań względem powódki, która w chwili wszczęcia egzekucji przeciwko dłużnikowi, nie była w stanie się z jego majątku zaspokoić, gdyż majątek ten został zbyty innemu podmiotowi.

Podkreślenia wymaga, że dla skuteczności skargi paulińskiej nie jest konieczne by w zamiarze dłużnika leżało pokrzywdzenie wierzycieli, ani też by zamiar ten był skierowany przeciwko określonemu wierzycielowi. Wystarczy, że dłużnik ma świadomość pokrzywdzenia wierzycieli. Świadomość taka istnieje, gdy dłużnik wie, że na skutek czynności prawnej określone aktywa wyjdą z jego majątku i z tego powodu wierzyciele będą mieli trudności z zaspokojeniem, a w konsekwencji nastąpi ich pokrzywdzenie / wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 28 sierpnia 2014 r. VI ACa 1664/13 Lex 1511764/. Innymi słowy do przyjęcia, że dłużnik dokonywał czynności ze świadomością pokrzywdzenia wystarczy przewidywanie takie pokrzywdzenia w granicach ewentualności.

Pokrzywdzenie wierzycieli powstaje bowiem na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwołanie zaspokojenia wierzyciela / wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r. IV CKN 525/00 Lex 53110/.

Powyższe należy także uzupełnić uwagą najistotniejszą z punktu widzenia odpowiedzialności pozwanej, że wykazanie, iż to osoba trzecia wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, ułatwia domniemanie prawne wynikające z art. 527 § 2 kc, gdy osobą trzecią uzyskującą korzyść jest osoba będąca w bliskim stosunku z dłużnikiem. Zasadniczo domniemanie ustanowione w wymienionym przepisie może być zastosowane względem każdej osoby, o ile w konkretnym przypadku stopień wzajemnych powiązań pozwala uznać, że są to stosunki bliskie / por wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 1964 r. III CR 39/64 OSNC 1965/5/75, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2013 r. IV CSK 452/12 lex 1314438/.

Stąd wnioski Sądu Rejonowego w zakresie świadomości dłużnika a także osoby trzeciej były prawidłowe.

Wobec treści zarzutów apelacyjnych, powyższe rozważania należy uzupełnić uwagą, że uzyskanie przez dłużnika ekwiwalentu za dokonaną czynność prawną nie powoduje pokrzywdzenia wierzycieli tylko jeżeli uzyskany ekwiwalent znajduje się w majątku dłużnika lub został wykorzystany do zaspokojenia wierzycieli.

Wbrew twierdzeniom skarżącej takich okoliczności w przedmiotowej sprawie nie można stwierdzić. Owszem, istnieją dowody na to, że pozwana uregulowała część wierzytelności, jednak niewątpliwie nie wszystkie.

Jak wskazano w orzecznictwie uzyskanie przez dłużnika ekwiwalentu rozporządzenia majątkowego od osoby trzeciej nie eliminuje stanu pokrzywdzenia wierzyciela jeżeli nie miał on możliwości uzyskania zaspokojenia chronionej wierzytelności z tego ekwiwalentu (świadczenia wzajemnego osoby trzeciej) / tak Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej wyroku z dnia 7 marca 2013 r./

Co do zasady dłużnik może spełnić świadczenie na rzecz jednego z wierzycieli bez narażania się na zarzut, że krzywdzi pozostałych wierzycieli. Obowiązujące przepisy nie zawierają bowiem reguł postępowania dłużnika dotyczących kolejności i zakresu zaspokajania poszczególnych wierzycieli. Nie oznacza to jednak wcale, że dłużnik przed wszczęciem postępowania na przykład egzekucyjnego ma całkowitą swobodę w możliwości zaspokajania wierzycieli. Jest tak, gdy dłużnik jest wypłacalny, a problemy z jego wypłacalnością mają charakter czasowy i przewidywalny. W przeciwnym razie swoboda dłużnika w sposobie zaspokajania wierzyciela jest ograniczona. Czynności prawne dłużnika nie mogą bowiem zmierzać do udaremnienia nieuchronnej w danych okolicznościach egzekucji, gdyż uniemożliwią zaspokojenie się innych wierzycieli w kolejności przewidzianej w przepisanych regulujących postępowanie egzekucyjne bądź w przepisach prawa upadłościowego / tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 listopada 2005 r. II CK 225/05 Lex 369449, z dnia 23 lipca 2003 r. II CKN 299/01 Lex 121702, z dnia 9 kwietnia 2010 r. III CSK 273/09/.

Zarzuty apelacyjne dotyczące naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233§1 k.p.c. także nie zasługiwały na uwzględnienie.

Granice swobodnej oceny dowodów, które zdaniem skarżącego zostały przekroczone, określają trzy czynniki: logiczny, ustawowy, ideologiczny.

Sąd ma obowiązek wyprowadzenia z zebranego w sprawie materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych. Reguła ta, współokreślająca granice swobodnej oceny dowodów nie będzie zachowana, jeżeli wnioski wyprowadzone przez sąd przy ocenie dowodów nie układają się w logiczną całość zgodną z doświadczeniem życiowym, lecz pozostają ze sobą w sprzeczności, a także gdy nie istnieje logiczne powiązanie wniosków z zebrany w sprawie materiałem dowodowym / por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2009 r. IV CSK 290/09, Lex nr 560607/.

Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi. Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Sąd I Instancji przeprowadził wszechstronną analizę każdego z przedłożonych dowodów.

Pominięcie niektórych z nich w czynionych ustaleniach faktycznych, nie narusza reguła swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów, a jest wynikiem selekcji dowodów pod kątem ich wiarygodności i zdatności do rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc. O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik procesu wyrażonej w art. 98 § 1 kpc.